

Merhaba
Gazetesini'nin
okurlarina
armağanidir.
Çarşamba
günleri
yayımlanır.

A

KADEMİK

Sayfalar

Cilt: 8 Sayı: 12
9 NİSAN 2008 ÇARŞAMBA

Hazırlayan: Ali IŞIK
aliisik@merhabagazetesi.com.tr

Konya Kültür Hadimi

Mehmet Ali Uz

ÖZEL SAYISI -III-

Prof. Dr.
Saim SAKAOĞLU

İzmir'den Gelen Mesaj

Prof. Dr. Saim Sakaoglu
26 Mart 2008 / İZMİR

Muhterem Mehmet Ali Uz Beyefendi,

Adınıza düzenlenen bu anlamlı gecede aranızda bulunmadığım için son

derece üzgünüm. Bildiğiniz üzere bir süreden beri sağlık sebeplerim dolayısıyla İzmir'de bulunmaktayım. Doktorlarımın izin vermemesi üzerine, Konyamızdaki bu güzel toplantıya katılamıyorum.

Muhterem Uz,

Siz, Konya'mızın yetiştirdiği değerli bir kişisiniz. Sağlığınızda kıymetinizin bilinmesi fevkalâde önemlidir. Bu toplantının düzenlenmesinde emeği geçenlere teşekkür ediyorum.

Konya, sizin çalışmalarınızla pek çok şey kazandı; bu toplantıyla size olan borcunun bir kısmını ödemiş olacaktır. Çalışmalarınızla, Konya semalarına manevi bir anıtınızın dikildiğinin farkında olduğunuzu sanıyorum.

Muhterem Uz,

Siz, sadece kendiniz Konya'ya hizmet etmekle kalmadınız, etrafınızda bir de "Konya âşıkları halesi" oluşturdunuz. Böylece, yarınki Konya'yı bir ekip ile kurmayı başardınız. Gelecek nesiller bu kutlu oluşumu saygıyla anacaklardır.

Özel dostluğumuzla ilgili olarak da bir kaç cümle söylemek istiyorum. Sizinle tanışmak benim için bir şeref idi. Sizin dostunuz olmak büyük bir mutluluk idi. Sizin kışlık ve yazlık evlerinizde konuk olmanın hazzını pek az kimse benim gibi yakalayabilirdi.

Size; muhterem eşinizle, kızlarınız ve damatlarınızla ve damatlarınızla, torunlarınızla, bütün sevenlerinizle paylaşacağınız sağlıklı bir gelecek diliyor, saygı, sevgi ve selamlarımı sunuyorum.

Geceniz kutlu olsun, ama son olmasın... Daha nicelerine.

Prof. Dr. Saim Sakaoglu
İZMİR

26 Mart 2008

Muhterem Mehmet Ali Uz Beyefendi,

Adınıza düzenlenen bu anlamlı gecede aranızda bulunamadığım için son derece üzgünüm. Bildiğiniz üzere bir süreden beri sağlık sebeplerim dolayısıyla İzmir'de bulunmaktayım. Doktorlarımın izin vermemesi üzerine, Konyamızdaki bu güzel toplantıya katılamıyorum.

Muhterem Uz,

Siz, Konya'mızın yetiştirdiği değerli bir kişisiniz. Sağlığınızda kıymetinizin bilinmesi fevkalâde önemlidir. Bu toplantının düzenlenmesinde emeği geçenlere teşekkür ediyorum.

Konya, sizin çalışmalarınızla pek çok şey kazandı; bu toplantıyla size olan borcunun bir kısmını ödemiş olacaktır. Çalışmalarınızla, Konya semalarına manevi bir anıtınızın dikildiğinin farkında olduğunuzu sanıyorum.

Muhterem Uz,

Siz, sadece kendiniz Konya'ya hizmet etmekle kalmadınız, etrafınızda bir de "Konya âşıkları halesi" oluşturdunuz. Böylece, yarınki Konya'yı bir ekip ile kurmayı başardınız. Gelecek nesiller bu kutlu oluşumu saygıyla anacaklardır.

Özel dostluğumuzla ilgili olarak da birkaç cümle söylemek istiyorum. Sizinle tanışmak benim için bir şeref idi. Sizin dostunuz olmak büyük bir mutluluk idi. Sizin kışlık ve yazlık evlerinizde konuk olmanın hazzını pek az kimse benim gibi yakalayabilirdi.

Size, muhterem eşinizle, kızlarınız ve damatlarınızla ve damatlarınızla, torunlarınızla, bütün sevenlerinizle paylaşacağınız sağlıklı bir gelecek diliyor, saygı, sevgi ve selamlarımı sunuyorum.

Geceniz kutlu olsun, ama son olmasın... Daha nicelerine.

TEŞEKKÜRÜMÜN KIFÂYET ETMEDİĞİ BİR GÖNÜL ADAMI: AVUKAT MEHMET ALİ UZ

Ahmet UÇAR

Araştırmacı Yazar
Tarih ve Düşünce Dergisi
İstanbul

Âlim, asil ve güngörmüş bir aile-
nin münevver oğlu;

Hukukçu, gazeteci, araştırmacı-
yazar,

Başkan, yönetici, önder;

Sevgi pınarı, gönül dostu, ufuk
adamı...

Ama her şeyden önemlisi; Hz.
Mevlâna soyundan Konyalı bir alp-
eren derviş-gazidir o.

Konyalıyım diyen, Konya’da ya-
şayan, daha doğrusu “Gonyalica go-
nuşan” herkes çok şey borçludur
ona. Asırlarca ulu bir medeniyete
başkentlik yapmanın ruh asaletini
taşıyan bir şehrin, Selçuklu payitahtı
mübarek Konya’nın tescilli sicil
âlimlerinden biridir Mehmet Ali Uz.
Onu; ilk olarak göz nuru ile toplay-
ıp, akıl melekesi ile
cümleleştirip, tam
bir derviş titizliği
içinde gönül süzge-
cinden geçirip, ak
sayfa üzerine yazdığı
“Baha Veled’den Gü-
nümüze Konya
Âlimleri ve Velileri”
(Konya, 2004) kitabı
ile tanıdım. Yıl-
lardır başucu kitabım
olan bu muhteşem
eseri, inanıyorum ki;
birçok Konyalı da
benim gibi başucu
kitabı yapmıştır. Yap-
malıdır da. Yapmalı
ki; Konya’yı “Belde-i
Şems” ve Konyalıları

“bende-i Kuran” yapan o ilahi sırrın
taşıyıcılarını tanıma ve tanıtma vus-
latına erebilsin.

Av. Mehmet Ali Uz; sadece geç-
mişteki Konya’yı değil, bu günkü
Konya’yı ve ona hizmet eden, dava
ve kavga adamlarını, gönül ve fikir
insanlarını; eli, dili ve kalemi ile
Konya’ya hizmet eden Konya’nın
gurur âbidelerini de iki büyük ciltlik
“Konya Kültürüne Hizmet Edenler”
(Konya, 2004, 2 Cilt) kitabında top-
lamıştır.

Başta bu iki kitabı olmak üzere
onun birçok kitabı; M. Ali
Apalı’ların, Feridun Nafiz
Uzluk’ların, Selçuk Es’lerin, A. Sefa
Odabaşı’ların hayatlarını verdikleri
“Konya Ansiklopedi”sinin ilk ciltleri

olarak hem bizim kütüphanemizdeki, hem de Türk kültüründeki mümtaz yerlerini almışlardır. Bu gün sadece Konya’da ve Türkiye’de değil, “Ebu Cehillerin kıtalar dolaştığı” Yenidünya’da da “tevhid, sevgi ve kardeşlik” temeline dayalı, “ateşi gül’e döndüren” bir Mevlâna çağrısına, “ağuyu bal’a döndüren” bir Yunus Emre ünlemesine her dönemden daha çok ihtiyaç vardır. Kopenhag, Helsinki, Roma kriterlerine değil; Konya kriterlerine; bir başka deyişle Hz. Mevlâna’nın hoşgörüsüne, Yunus Emre’nin sevecenliğine hasret bir dünyada yaşıyoruz artık.

Bir Konya bakışı, bir Konya ufku, bir Konya ruhu neleri değiştirmez ki!

İşte, Av. Mehmet Ali Uz, bunun kavgasını, bunun uğraşını veriyor.

Bu konuda hiçbir makam ve maddi beklentisi de yoktur. Çünkü o, evinin damında dolaştırdığı Konya Valisinin kendisini neden damlarda dolaştırdığı sorusuna: “Efendim

zalimlerin bastığı yerde ot bitmez de ondan” diyebilecek kadar cesur bir müderrisin; Müsevvitze Abdullah Vahdi Efendi’nin torunudur. Üzerinde çalışmakta olduğumuz Füyuzat-ı Hamidiye mektebi ile Konya’ya ilim, irfan ve maarif yolunda rehberlik yapan Sarı Ali Efendinin hayırlı torunudur o. Çünkü annesi onu;

*“Ninni derim birim, birim
Dert içinde dürüm, dürüm
Ben derdimi kime derim
Ninni yavrurum sana ninni*

*Ninni derim iki iki
Ben çileden tuttum yükü
Mevlâm iyilik verir mi ki,
Ninni yavrurum, sana ninni”*

dizeleri ile büyütmüş. İyi ki de büyütmüş. Nice yıllara Mehmet Ali ağabey. Selam, selamet ve sağlık dolu yeni yıllar dilerim. Konya sana müteşekkir, biz sana müteşekkiriz.

DOST, DOST DIYE NİCESİNE...

Yrd. Doç. Dr.
Kâmil UĞURLU

Oğlunun evine, dükkânına her gün arkadaş davranışlı birçok insanın girip çıktığını gören baba, bir gün onu sorguya çekti: “Dost davranışlı birçok kişiyle oturup kalkıyorsun. Dostun var mı bari onların içinde?” Oğlu bu soruya biraz kırıldı: “Olmaz olur mu baba” dedi. “Onların tümü benim dostum. Öl desem ölürler. Ekmeklerinin yarısını bana bölüp verirler. Onlardan özge dost olur mu?”

Baba ona, dostun kolay bulunur bir mal olmadığını anlattı. Ahbap ayrı, dost ayrı bir şeydi ve bunu ayırt edebilmek için hâdiseyi birebir yaşamak gerekirdi.

Oğul, biraz kırgın, babasına sordu: Senin dostun kaç tane? Baba hemen cevap verdi: “Benim bir dostum var. Yüzlerce ahbabım, fakat bir tek dostum var.” Delikanlı bu konuşmadan pek hoşlaşmadı ve babası bunu anladı. Onun gönlünü almak yolunda bir oyun oynamalarını teklif etti. Şöyle bir senaryo yazdılar: Bir koyun kesip akça bir çuvala koyacaklardı akan kan çuvalın dışına vuracaktı. Ve delikanlı bu kanlı çuvalın ağzını bağlayacak, sırtına vuracak, dost bildiklerinin kapısını çalacaktı. Ona, namus belâsı bir cinayet işlediğini, elini kana buladığını ve kendisine sığındığını, kendisini saklamasını, muhafaza etmesini isteyecekti. Dost bellediği ve dostluğundan emin olduğu kişilere yapacaktı bunu.

Öylece yaptılar. İrice bir koç alıp boğazladılar. Akça bir çuvalın içine hayvanın kanlı gövdesini koydular. Sabahın seherinde, gün ortalığı ısıtmadan oğul, çuvalı sırtına vurdu ve uzakça bir mahallede, Aksinne'de, oturan en yakın arkadaşının kapısını

çaldı. Uykuyu bölüp kapıyı açan arkadaşına, kan ter içinde başından geçen feci olayı anlattı ve ona iltica ettiğini, kendinden emin bir tavırla söyledi ve içeri girmek için destur istedi.

Arkadaşı onu irileşmiş gözlerle dinledi, dinledi ve kusura bakmamasını, olayın duyulması halinde kendisinin de suç ortağı sayılacağını, çoluk çocuğu olduğu için böyle bir riskin altına girmesinin mümkün olmadığını söyledi, özür diledi. Bu konuşmayı çevreden duyan oldu mu diyerek etrafa şöylece bir baktı ve kapıyı kapattı.

Delikanlı şaşkınlık içinde döndü ve akşam karanlığının çökmesini bekleyip, en iyi ikinci arkadaşının yolunu tuttu. O da itibarlı bir tüccardı ve onun suç ortağı olmak istemedi.

Denemeler ertesi günü, daha devreri günü dört beş defa denendi ve suç ortak bulunamadı.

Baba oğluna dedi ki: Seni bir de benim arkadaşına yollayacağım. Benim selâmımı söyle ve ona sığın, iltica et. Bakalım o nasıl davranacak?

Denemelerden canı sıkılan, ama çok sıkılan ve dost müessesesinden ümidini kesen delikanlı, babasının da dost konusunda yanıldığını ortaya çıkarmak için teklifi kabul etti ve Lâlebahçe'deki baba dostunun yolunu tuttu. Sabahın ilk horozları öterken baba dostunun kapısını çaldı. Kapı açıldı. Babası yaşında bir aksakal kapıyı açtı. Selâmı alınca yüzünde güller açtı sanki. Ona bir şey sormadan, bir açıklama beklemeden içeri aldı ve hoş âmedi eyledi. Delikanlının heyecanla anlattığını dinledi, üzüldü ve onu sakinleştirmeye çalıştı. Abdest alıp birlikte namaza gittiler. Döndüler ve evin arkasındaki kuytu bahçede bir çukur

kazdılar. Beraberce çuvalı oraya gömdüler. Kazıldığı belli olmasın diye bahçeye sarımsak ektiler. Sonra babaya selam ısmarlayıp delikanlıyı yola saldılar.

Çocuk derin bir hayranlık içinde evine, babasına döndü. Yanıldığını ve babasının haklı olduğunu söyledi. Elini öptü, helâllik diledi.

Baba: “Dur bakalım, dedi. İmtihan daha bitmedi. Bir hafta sonra bu zata gideceksin ve... hiç gereği yokken ona iyice bir küfür edeceksin ve suratına okkalı bir tokat aşk edeceksin. Bakalım sana ne diyecek ve davranacak? Bu silleyi sana babam yolları diyeceksin, küfredeceksin.”

Oğul, bu imtihanın giderek zorlaştığını ve sınırları zorladığını söyledi. Bu işi artık burada bitirmeleri gerektiğini anlattı. Baba, imtihanın yarım kaldığını, mutlaka tamamlanması gerektiğini, dostun bu şekilde bilinmeyeceğini söyledi ve ısrar etti.

Öyle de oldu. Bir hafta sonra genç adam, yine dar bir vakitte kapıyı çaldı. Nur yüzlü dost amca kapıyı açtı. Delikanlı yakası açılmamış kelimelerle ona saldırdı, sövdü-saydı, bir de okkalı şamar vurdu. Adamın gözlerinden alev fıskırdı. Canı burnuna geldi. Önce ne diyeceğini, ne yapacağını şaşırırdı. Sonra kendini topladı ve sakin bir şekilde, delikanlının babasına sözlü bir nâme yolladı: Baban Arif Efendiye selam söyle. De ki:

“Necip amcam öyle bir şamarla, bir tokatla falan sarımsağın kokusunu sokağa dökmez. Ona muhabbetimi götür yavrum, boşuna uğraşmasın...”

Mesnevi’de anlatılan bu menkıbe, dost tarifine uygun ölçüler getiriyor. Şimdi, eğer ölçü bu ise, lütfen bir değerlendirme yapınız, kendinize karşı her zamankinden daha fazla dürüst ve acımasız, bir değerlendirme yapımız ve kaç tane Necip efendi dostunuz olduğunu düşününüz. Bu modern çağda, değerlerin altüst olduğu bu asrî zamanlarda, dost kelimesi de, gerçek dostluk da artık antikalar sınıfına girmiştir ve nesli tükenmiştir.

Onun için, nadir de olsa insanı bu tariflere uyan bir dost simaya rastlayınca şaşırıyor, rahatlıyor, hayret ve hayranlık duyup onu dikkatle muhafaza etmeye çalışıyor.

Mehmet Ali ile dostluğumuz işte bu antika sınıfına giren müesseselerden biridir ve fakir onu gözü gibi muhafaza etmeye çalışmaktadır. Şuna samimiyetle inanıyorum ki, bir sabah ezanı vakti, sırtımda kanlı bir çuvala kapısını vursam, sorgu sual etmeden beni evine buyur edecektir.

O benden daha yaşlı, daha büyük. Aynı mahallede otururduk. Ve o benim arkadaşım. Son derece seviyeli, biraz mesafeli, kesinlikle hesapsız ve dürüst bir arkadaşım. Bu tavrını hiç bozmadı. Ve dostluğumuz seviye kazanarak tam yarım asır boyunca sürdü geldi.

Mahallemizin az bulunur bir adı vardı: İhtiyareddin Mahallesi, Rehber-i Hürriyet Sokağı. Sokaklarımız şehrin diğer kesimlerine nazaran daha geniştir. Sağlı sollu eski evlerin çoğu Marunî tipi Levanten konaklarıydı. Buralar eski zamanların gözde bölgeleri olduğu için cepheler bakımlı ve süslüydü. Bu evlere birkaç taş basamakla çıkılırdı. Taşlar, Gödene traverteninden yontma kaliteli malzemelerdi. Süslü kapılarda tokmaktan gayri bir de çevremeli zil bulunurdu.

Birkaç sokağa hizmet eden mahalle çeşmeleri vardı ve Mehmet Ali'lerin evi böyle bir çeşmenin hemen ardındaydı. Karşılarında ise ünlü gazeteci, araştırmacı yazar, fikir adamı, filozof İbrahim Aczi Kendi'nin çalışma ofisi vardı. İbrahim Aczi, ateşin bir zattı, fakat onu tanıdığımız zamanlar artık çok yaşlıydı. İnce-uzun yüzünde onu daha da yaşlı ve yüzünü daha da uzun gösteren bembeyaz uzun sakalı vardı. Önce sakin başlayan konuşması giderek şiddetlenir, o küçük gövdeden nasıl bu kadar heyecanlı ses çıkabilir diye insanı hayrete salardı. İddialı bir araştırmacıydı, alabildiğince dürüst ve âteşindi. Beli iyice bükülmüş, virgül kadar kalmıştı.

Onun kapısında karşılaştığımız zaman zaman Mehmet Ali'yle.

O zamanlar Konya'da birkaç sanat dergisi yayımlanır ve bu dergiler aranır, beklenirdi. Satış durumu ne olursa olsun, TV'nin, boyalı gazetelerin olmadığı o devirlerde bu dergiler ev meclislerinde konuşulurdu. O, imam-hatipli dostlarla bir dergi çıkarıyordu. Biz lise canibinde başka bir dergiyle meşgul oluyorduk. O yaşların anlayışıyla ve davranışıyla, birbirimizi kıskanmamız, haset etmemiz normal karşılanabilirdi. Öyle olduğunu hiç

hatırlamıyorum. Bu yiğitliğin de ondan kaynaklandığını biliyorum. Kıskanmadan ve saklamadan kaynaklan ortaya koyar, şunları sen kullan, bunları ben kullanayım derdi. O kıskanmayınca benim de farklı düşünmem abes oluyordu ve dostluk güzelleşiyordu. Yanında ve çevresinde o zamanın gençleri, şimdinin saygılı aksakalları vardı. Halit Güler, Süleyman Özkafa, Mustafa Uzunpostalcı, Yılmaz Yavru... gibi şimdi hatırlayabildiğim isimlerdi bunlar. Lise tarafında Saim Sakaoglu, Önal Vâsif Öztaş, İzzet Şahin, İbrahim Canan, Eşref Yeşilyurt gibi gençler vardı ve bunların çıkardığı dergi farklıydı. Bir rekabet vardı ama o zamanlar rekabet bile farklıydı. Karalama yoktu, batırma yoktu, iftira yoktu, çelme takmak yoktu. Farklıydı o zamanlar.

O zamandan bu yana Mehmet Ali devamlı yazdı. Yazdı, konuştu, üretti. Hiç durmadı. İmam-hatipten sonra lise fark imtihanlarını verdi, hukuk okudu, avukat oldu, noter oldu, parti il başkanı oldu, Aydınlar Ocağını senelerce yönetti, Yeşilay'ı Konya'da köklendirdi ve bütün bunların yanı sıra devamlı yazdı.

Konyalı ilim ve din adamlarını, fikir adamlarını araştırırken duyduğu heyecana şahidiz. Lâdikli Ahmet Ağa'yı araştırırken duyduğu huzura şahidiz. Ankaravî Mehmet Efendi'yi keşfettiğinde gösterdiği hayret ve hayranlığa şahidiz. Hacıveyiszâde'yi yazarken yaşadığı fevkalâde hâllere şahitlik ederiz. Bunlar ne güzel şeylerdir.

***

Mehmet Ali Uz, yaşarken ölüm-süzlüğü bulan nadir ve mesut kişilerden biridir. Buna da şahitlik ederiz. Hesapsız, sadece hizmet ve hayır heyecanı ile hareket eden kişilerin yakalayabileceği bir imtiyazdır bu durum. Fakat bazılarının bu hususiyeti, öldükten ve kişi toprağa karıştıktan sonra anlaşılır. Bazen da kişi bu heyecanı yaşama mutluluğuna ve ayrıcalığına ulaşır.

Duamız sağlığı ve bereketi üzerinedir...

Bekir ŞAHİN

SEVGİ ÜRETEEN YÜREKLER NEREDE?

Asırlardır her suyun aktığı toprak yeşerecek sanırlar, ya da her yüreğin illa ki sevgi ürettiğini... Üretmek şöyle dursun; taşıyamaz bile kimileri... Toprağın suyu sevmesi, yüreğin bir muhatap bulmasıdır aslolan! Ve ne toprak kurumadan deli divanedir suyuna, ne de yürek acımadan öykünür bir başka yüreğe. Tüm bu şartları arındırdığında yaşantından, bir dostluk kalıyorsa geriye, o dostluk "dost, dost için ölüm yatağına yatabilendir" ilkesini ilkeleştirenlerin dostluğudur. Sevgi üreten yürekler nerede? Demeyin. İşte buradadır.

İşte bizlerin dostluğu da bu türden bir dostluktur.

21. asrın başında küresel salgının her tarafı yerle bir ettiği bir dönemde yerel ve öz kültüre sahip çıkmanın önemini fark edip yıkılan, yağmalanan, yok edilen değerleri korumaya, açığa çıkarmaya kendini adayan tam manasıyla bir ağabeyle tanışmanın

hazzını tattım. En büyük özelliği paylaşmacı olmasıydı. Bilgilerini, bulgularını dostlarıyla paylaşıyor, ANLATIYOR, YAZIYOR, UNUTULANLARI, UNUTULACAKLARI unutulmayacak yerlere havale ediyordu.

Dünyada paradan-puldan, makamdan - mevkiden daha önemli şeyler olduğunu anlayabilen az sayıdaki kişilerden biriydi.

O günden bu güne ağabeykardeşlik, hoca talebelik münasebetlerimiz devam ediyor.

Kendisi bize; çalışmayı, yılmamayı, azmi, gayreti yaparak, yaşayarak, yaşatarak öğretti.

Fişin prize takılmasını, enerjinin kaybedilmemesi gerektiğini öğütledi.

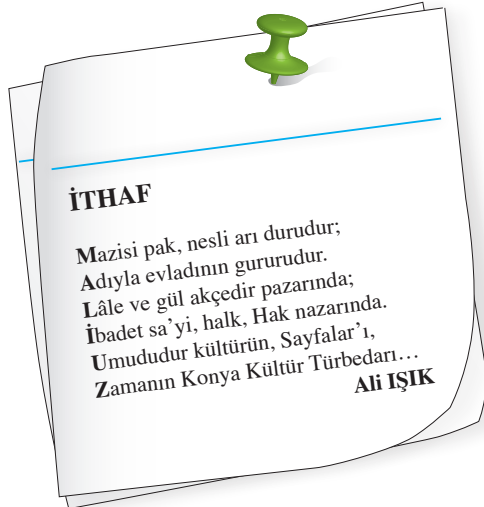
Sahteyle hakikinin, yalanla gerçeğin farklarını anlattı.

Unutmamayı, unutulmamayı, vefayı, vefakârlığı gösterdi.

Asırlardır bu toprağa, bu toprakta-kilere hizmet edenleri bizlere bir bir anlattı, yazıya geçirdi, gelecek neslinde hatırlaması için kitaplaştırdı. Hem de yatarak. Oturarak, masa başında değil. Bizzat ONLARIN gezdiği yerleri gezerek, teneffüs ettiği yerlerin havasını teneffüs ederek, ruhaniyetlerini hissederek, bizzat mekânlarında; mekânların ruhunu dinleyerek yazdı-çizdi kitaplaştırdı.

Sene 2006, Aylardan Mayıs. "Haydi, bir Lâdik'e gidelim, Ahmet Ağayla ilgili bir kitap hazırlıyorum. Oralarda bir araştırma yapalım." dedi

Kerimeleriyle birlikte çıktık

Lâdik'e doğru yola.

Ahmet Ağa bir Allah dostuydu. Evliyaullahtandı. Kimsenin bundan şüphesi yoktu. Ama herkesin unuttuğu bir yönü vardı. O da bizim gibi bir beşerdi, yerdî, içerdî, ağlardî, tebesüm ederdi, çalışırdî, rızık peşinde koşardı ve insanlar içinde yaşar, onlarla insani münasebetler kurardı.

İnsanlığın unutulduğu, insanların vahşileştiği, kan emicilerin, hak yiyicilerin, hukuk tanımazlığın kol gezdiği bir dünyada bu barış elçilerinin sesine soluğuna, ılık nefesine ihtiyaç olduğu bir gerçekti. İşte Mehmet Ali ağabey bu Allah dostlarının, "barış elçileri"nin insanî yönlerini ve hâllerini mekânlarında tespit ediyordu.

Lâdikli Ahmet Ağanın da oturduğu, misafirlerini kabul ettiği odasından başlayarak, kazdığı kuyuyu, getirdiği çeşmeyi, ekin biçip düğün sürdüğü harman yerini, oturup-kalktığı yiyip içtiği evini tek tek ziyaret etti, fotoğrafladı. Tam kâmil bir Müslümanın, evliyanın beşeri yönünü kitaplaştırdı. Bu kitap yazılanların bir tekrarı değildi. Ve tam İslamî, insani bir mesajlar manzumesiydi.

Bir Başka Hatıra: Sene 2005, mevsimlerden yaz, hem de sıcaklığın orta yeri kavurduğu bir Cumartesi. Hocam şu mezarlıkları gezelim de âlim ve veli zatların mezar taşlarını bir fotoğraflayalım. Hem de bu hazretleri ziyaret etmiş oluruz.

Sevinçten uçmuştum.

Görev Musalla Mezarlığı'ndan başladı. Bir bir âlim, veli zevatın mezarlarını bulup ziyaret edip fotoğraflarını çekiyorduk. Bu arada tatlı hatıralar da anlatılıyordu. Öğleye doğru buradaki görevi bitirdik. Sıcak iyice çökmüştü. Yemek saati de gelmişti. Nerede ne yesek hem de biraz dinlensek diye düşünürken. "Hocam bir de Üçler'e gitssek" demez mi? Ağabeye itiraz yok. Hem de ben bir daha bu ziyaretleri ne zaman kiminle yapabilirim. Diye düşünüp tamam ağabey... Bura-

daki görevde üç saat kadar sürdü. Sadece kısa bir namaz molası imdadıma yetişti. Ayakta duracak hâl kalmadı. Tam bu sırada Sarı Yakup'a da bir uğrasak nasıl olur? deyince Mehmet Ali ağabeye baktım dimdik ayakta gözleri parlıyor. "Tabi ağabey" demekten başka çarem yoktu.

Sonra anladım ki fişi prize takmış enerjisi bitmiyordu. Ahh acizlik, diyerek bir iç geçirdim. Haydi, dayan fırsat bu fırsat, diyerek Sarı Yakup Mezarlığı da bitti. Tamam, şükür bitirdik demeye kalmadı "Hocam şuradan bir de Hacı Fettah'a uğrayalım" demez mi?

O anda acizliğimi, eksikliğimi o kadar yakından hissettim ki. Böyle ağabeylerin bu dünyada ne kadar gerekli olduğununu, dizlerinin dibinde yaşamının bizlere istikamet vereceğini bu ziyaretlerimiz esnasında yaşayarak öğrendim

Yarabbi; Mehmet Ali ağabeyimizi başımızdan eksik etme Sihat içerisinde ömrünü muammer eyle.

Ortak aşkımız: KONYA, ortak sevgimiz: İNSANLIK...

Ahmet KUŞ

GÜZEL BİR GECE

Tarih 29 Mart 2008, kadim dost İbrahim Dıvarcı ile birlikte dükkândan Konya Ticaret Odası'na doğru yürürken bilerek ıslanıyor ve yağmurun kendine has kokusunu içimize çekiyoruz. Çoktan beri Konya'mız böyle güzel bir yağmura hasretti. Işıl ışıl bir gecede Allah'ın rahmeti her yeri kuşatıyor. Hamdolsun, iki güzellik bir arada geliyor. Konya Ticaret Odası konferans salonu güzel bir programa şahitlik ediyor.

Mehmet Ali ağabeyin 50. Yıl Şükran Gecesi çok az kişiye kısmet olacak güzelliklerle yaşandı. Ailesi, arkadaşları, dostları ve Onu seven herkes oradaydı. Organizasyon komitesi ve "Akademik Sayfalar" a emeği geçen dostları çok duygulu konuşmalar yaptılar. Lobide açılan hayattan kesitler içeren fotoğraf sergisi ve yayımlanmış kitapları da geceye ayrı bir anlam kattı. Açık konuşmak lazım ki bu tür anma veya şükran geceleri pek kalabalık olmaz. Bu tür toplantılara yazarın eşi dostu haricinde pek itibar eden olmaz fakat bu gece salon doluydu. Katılımın fazla olması bizleri çok mutlu etti. Bu vesileyle uzun süreden beri görmediğimiz birçok dostu görüp hasbihal ettik.

"Akademik Sayfalar" Konya Postası gazetesinde yayınlandığı dönemde sayfaların çok iyi bir okuyucusuydum. O dönemde henüz Mehmet Ali Uz ile tanışmıyordum fakat kitaplarını, yazılarını ve konferanslarını ilgiyle takip ediyordum. "Akademik Sayfalar" haftada bir gün Konya Postası'nın içerisinde düz gazete sayfası şeklinde veriliyordu. Şimdiki gibi katlanıp, kitap sayfası olabilecek dizgi şekli kullanılmıyordu. Böyle olmasına rağmen o yılların "Akademik Sayfaları" bazı nüshaları eksik de olsa arşivimde bulunmaktadır. Bu sayfalar Konya kültüründen izler taşıdığı için kaptığımın en kıymetli belgeleridir. Tam

boy gazete sayfası çok büyük olduğu için ciltletmem mümkün olmadı fakat sayfaları dörde katlayıp muhafaza ettim. Yine "Akademik Sayfalar" gibi mahalli gazetelerimizin muhtelif dönemlerde vermiş olduğu "Kırkambar", "Cönk", "Konya'da Kültür ve Sanat" ve "Kültür – Sanat" isimli ilavelerin de tamamına yakını arşivimde bulunmaktadır. İsmi zikrettiğim ilaveler Konya kültürü için çok kıymetli vesikalardır. "Kırkambar" sevgili dostum Mehmet Gündoğdu'nun editörlüğünde Yeni Meram gazetesi ve Yeni Gazete'de, "Cönk" Merhum Yalçın Dikilitaş'ın editörlüğünde Yeni Gazete'de, yine "Cönk"ün devamı olan "Konya'da Kültür ve Sanat" Yalçın Dikilitaş'ın editörlüğünde Konya Postası gazetesinde ve "Kültür – Sanat" ilavesi ise Anadolu Manşet gazetesi tarafından yayımlandı. Bu vesileyle "Akademik Sayfalar" gibi belirli bir dönem bu misyonu yüklenip görevini tamamlayan sevgili dostlarımızı da hatırlamış olduk. Allah hepsinden razı olsun. Yapılan iyi işler elbette unutulmaz. Ne yazık ki bahsettiğimiz kültür, edebiyat ve sanat ilavelerinin "Akademik Sayfalar" haricinde hiçbirisi artık yayınlanmıyor. Gönlümüz saydığımız bütün bu ilavelerin isminin yaşatılmasından yanadır fakat Konya'mızda çok güçlü mahalli gazeteler bulunmasına rağmen şimdilik bu arzumuzun gerçekleşmesi pek mümkün değil gibi... Bunun çok çeşitli sebepleri var. Sizler bu sebepleri az çok biliyorsunuz.

Yine Rabbime şükürler olsun ki bir zamanlar tiryaki derecesinde okuyucusu olduğum "Akademik Sayfalar" da yazı yazma bahtiyarlığına eriştim. Yazı kadrosunda yer alan çok kıymetli hocalarım, ağabeylerim ve konuların uzmanı dostlarımla yazılarının yanında benimde yazılarımla yayınlanması çok büyük bir mutluluk kaynağı oldu. Yaş itibarıyla

bu kadronun en küçüklerinden birisiyim. Gerek salon toplantılarında yaptıkları konuşmalar gerekse okuduğum yazıları sebebiyle bu güçlü kadrodan çok istifade ettim. Değerli dostları ilavemin editörü Mehmet Ali ağabey hakkında çok güzel konuşmalar yaptılar, çok güzel yazılar kaleme aldılar. Acizane çorbada benimde tuzum bulunsun istedim. Birkaç satırda ben kaleme aldım. Maksadım yıllardan beri çok beğenerek okuduğum “Akademik Sayfalar”ın mimarı ve editörü sevgili ağabeyim hakkında birkaç kelam etmekti. Ne demişler “Söz uçar, yazı kalır”. Bizimkisi tarihe kayıt düşülebilmek. Anladığım kadarıyla Mehmet Ali ağabey bu güzel geceyle editörlük görevini sevgili dostumuz Ali Işık’a devretti gibi. Benim gönlüm her ikisinin de yine aynı şekilde devam etmelerinden yanadır fakat Ali Işık ağabeyinde bu görevi layıkıyla yerine getireceğine inanıyorum. Zaten son dönemlerde ilavenin editörlüğünü birlikte yürütüyorlardı. İnşallah hayırlara vesile olur.

Bu arada birde Merhaba gazetesinin ilaveye olan olumlu yaklaşımından bahsetmek gerek. Gazete yönetiminin şehrimizin kültür, sanat ve edebiyatını ilgilendiren uzun soluklu bir projeyi sahiplenmesi övülecek ve takdir edilecek bir davranıştır. Çağımızda popüler kültürün her şeyi kuşattığı bir dönemde böyle faydalı bir ilaveyi istikrarlı olarak çıkarabilmek önemli bir başarıdır. Söylenen sözlerden anladığım kadarıyla gazete yönetimi “Akademik Sayfalar”ın kurumsallaşması için müstakil bir yer tahsis

etme arayışı içerisinde. Bu bağlamda bu iş için Mustafa Arslan beyin zikrettiği Ali Gav Medresesi yer olarak çok uygundur. Kanuni prosedür aşılabılırsa atıl bir vaziyette duran binada değerlendirilmiş olur. Mehmet Ali ağabeyin 50. yılı şükran gecesinin düzenlenmesine vesile olan ve organizasyonda emeği olan herkese teşekkür ediyorum.

Not: İnternet çağımızın en önemli bilgilendirme ve iletişim vasıtalarından birisidir. Günümüzde dünya genelinde insanların bir konu veya bir kişi hakkında bilgi edinmek için ilk başvurdukları kaynak internettir. Mehmet Ali ağabeyde bu gerçeğin farkında olanlardan birisi. Onunla ilgili en kapsamlı bilgileri www.mehmetaliuz.com adresinde bulabilirsiniz.

Aczimin Giryesi

50. Yıl Şükran Gecesi

Bizde takdir etmek için kişinin ölmesi beklenir
Helâleşmeye musallâ taşına gelmesi beklenir
Nâdiren istisnâlar vardır Mehmet Ali Uz Bey gibi
Ama yine elli yıl sabretmeyi bilmesi beklenir.

(29 Mart 2008 Cumartesi, Saat: 20.20)

Ahmet Sevgi

Şeyhulmurarririn Gecesinden Notlar

Konyamızın “En kıdemli” ve “En Verimli” yazarına, Aydınlar Ocağı ve sivil toplum kuruluşları tarafından “Şeyhulmurarririn” unvanı verilmesi, vefa dolu bir teşebbüstür.

Kültür Müdürümüz Mustafa Çıpan Bey konuşmasında, Nef’i’den “Ehl-İ dil birbirini bilmemek insaf değil” mısraını okudu ve dinleyicileri göstererek, “Ehl-i dil, işte burada” dedi.

Kimlerdi, Mehmed Ali UZ Bey’e “Şeyhulmurarririn” diyen ehl-i dil?

Aydınlar Ocağı Başkanı Dr. Mustafa Güçlü, Sivil Toplum Kuruluşları Başkanı Latif Selvi, Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Sefa Özdemir.

Kıymetli okuyucular, İzmir’de tedavi gören Prof. Saim Sakaoğlu, yazılı mesajı ve çiçeğiyle aramızdaydı.

Konyalı tarihçi Ahmet Uçar da, İstanbul’dan veciz bir yazılı açıklama ile geceye iştirak etti.

Ama, şair Kamil Uğurlu Bey, bizat İstanbul’dan geldi ve şiir gibi bir konuşma lutfetti.

Türkiye Yazarlar Birliği Konya Şubesi Başkanı Ahmet Köseoğlu, Haşim Karpuz Hoca ve Hasan Özönder Hoca, şehir tarihinin ve şehir tarihçiliğinin öneminden bahsettiler.

H a -
s a n

Özönder Hoca, Vefa’nın İstanbul’da bir semt olmadığını, semte adını veren Ebul Vefa’nın da Konyalı olduğunu veciz cümlelerle anlattı.

Yeşilay Başkanı Sabri Pişkin, Halit Güler, Haşim Şenalp, Mustafa Arslan ve Sefa Özdemir, Sayın Uz ile ilgili hatıralarını naklettiler.

Aile adına konuşan Mehmet Ali Uz Beyin kızı, Feride Şenalp’in duygulu konuşmasından sonra torun Dilara’nın dedesine yazdığı şiir takdirle dinlendi.

Dr. Hüseyin Öksüz Beyin takdim ettiği hat, şu hadisi şerifle müzeyyendi:

“Seyyidul Kavmû Hadimun”

(Bir kavmin efendisi, ona hizmet edendir.)

Kütüphane Müdürümüz Bekir Şahin Hoca ise “Aşk ile Suya Yazı Yazılır” diyerek, gelenekli el sanatlarımızdan EBRU takdim ediyordu.

Vefa kelimesinin ve kurumunun defalarca gündeme geldiği gecede, Sayın Mehmet Ali UZ yine üstün vasfıyla tebarüz ederek, merhum Dr. Mustafa AKIN’ı ve Prof. Dr. Sedat TEMUR’u rahmetle andı.

Doğrusu merhum AKIN ve merhum TEMUR aramızda olsalardı, mutlaka geceye katkıda bulunurlardı.

Son olarak, uzun ve ısrarlı alkışlardan sonra, sahneye Şükran UZ Hanım çıktı ve hayat arkadaşı Mehmet Ali UZ Beye çiçek takdim etti.

Doğrusu böyle bir saadet, her faniye nasip olmaz.

Konyamızın Şeyhulmurarririni Mehmet Ali UZ Bey, kapanış konuşmasında çok duyguluydu, memnundu ve yakında çıkacağı umre yolculuğu için herkesten “helallik” istedi.

Nice eserlere, nice yolculuklara kıymetli Şeyhulmurarririnizim.

“Şeyhülmuarririn” yani “En Kıdemli Yazar” unvanı söylenince iki isim hatırlanır: Burhan Felek ve Ahmed Kabaklı.

1974’de Burhan Felek, 1997’de ise Ahmed Kabaklı bu itibarlı ünvana layık bulunmuşlardır.

Kimler tarafından mı?

Burhan Felek, bir zamanlar Başkanı olduğu Gazeteciler Cemiyeti’nce, Ahmed Kabaklı ise Milli Eğitim Bakanlığı ve Gönüllü Kuruluşlar tarafından “Şeyhülmuarririn” olarak ilan edilmiştir.

Şimdi yıl 2008-03-31 konyamızın da bir “Şeyhülmuarririn”i var: Mehmed Ali Uz.

Bu isabetli kararından dolayı, Konya Aydınlar Ocağı’nı ve sivil toplum kuruluşlarını tebrik ediyoruz.

KTO’daki duygu dolu programda, İL Kültür Müdürümüz Mustafa Çıpan Beyin salondaki “ehl-i dili” selamlayan konuşmasından sonra “Şeyhülmuarririn” beratı, Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Sefa Özdemir tarafından, Mehmed Ali Uz Beyefendiye takdim edildi.

Sayın Uz, 21 eseri ve üç bin “Akademik Sahife” ile tarihe not düşüyordu.

29 Mart 2008 Cumartesi gecesi, güzel bir programla, bu şehir, kendilerine, bu itibarlı ünvanı lâyük gördü: Şeyhulmuarririn.

Doğrusu, “zarf ile mazruf” ancak bu kadar münasip olabilirdi.

“En Kıdemli Yazar” Mehmed Ali Uz, yarım asırlık hizmet hayatında, arkeolog titizliğiyle eserler hazırladı,

makaleler yazdı.

Okuyucular, her zaman ciddiyetle, vakarla ve bilgiyle karşılaştılar.

Gündelik endişeler ve tabasbus elbette Sayın Uz’un konusu değildi ve olamazdı.

Tabasbus yani yağcılık, Ankara’dan bol akçeli yönetim kurulu üyeliği olarak geri dönüyordu veya ödeniyordu.

Şimdilerde bu iş, “Başkanın gizli, fakat maaşlı danışmanları” olarak ödeniyor!

Satılan varsa “ödeyen” bulunur...

Konunuz kültürse, tarihe not düşmekse yolunuz hasbidir.

Bu çileli yolda, kendi imkanlarınızı zorlayıp eserler hazırlayabilirsiniz.

Ankara’dan bol akçeli yönetim kurulu üyeliği gelmez, şehrin başkanını da danışmalığa bağlamaz.

Ama, bilen bilir... Bu bilenler çoğalır ve bir gün samimi bir şekilde “Şeyhulmuarririn” ünvanını layık görürler.

Uzun yıllar süren samimi çalışmalarına, aynı usul üzere verilen bir cevap böylece tarihe geçer.

Konyanın Şeyhulmuarririni Mehmed Ali Uz Bey, bu haklı ünvanınızı tebrik ediyor ve emeği geçen kuruluşlara teşekkür ediyoruz.

Mehmet Ali Uz'a Vefa

Yarım asırdır Türk kültürüne hizmet veren Mehmet Ali Uz'a, Konya Aydınlar Ocağı'nın düzenlediği gecede Şeyhül-Muharrirîn beratı takdim edildi.

HABER: Ali ÖZCAN

Konya Aydınlar Ocağı, Türk halkıyatı ve harsiyatına hizmetlerinin 50. yılı münasebetiyle Mehmet Ali Uz onuruna **Şükran Gecesi** düzenledi. Önceki akşam Konya Ticaret Odası Konferans Salonu'nda Konya'nın kültür hayatına yön veren önemli isimler, gazeteci ve yazarların katılımıyla gerçekleştirilen Şükran Gecesi'nde Mehmet Ali Uz'a Şeyhül-Muharrirîn beratı takdim edilirken, Konya Sivil Toplum Kuruluşları da onursal başkanlık unvanı verdi.

ŞÜKRAN GECESİ RESİM SERGİSİYLE BAŞLADI

Şükran Gecesi, Mehmet Ali Uz'un çalışma hayatı, arkadaşları ve ailesinin resimlerinin yer aldığı serginin açılmasıyla başladı. Sergiyi Mehmet Ali Uz ile birlikte Konya Aydınlar Ocağı Başkanı Dr. Mustafa Güçlü ve İl Kültür ve Turizm Müdürü Mustafa Çıpan açtı. Sergide yer alan fotoğraflarla ilgili olarak davetlilere bilgi veren Mehmet Ali

Uz, herkesin geçmişe yolculuk yapmasını sağladı.

MANKURTLAŞAN AYDINLARA KARŞI MEHMET ALİ UZ

Serginin ardından salonu dolduran seçkin davetli topluluğuna açılış konuşmasıyla Mustafa Güçlü seslendi. Türk milletinin tarihteki yeri ve önemine işaret eden Mustafa Güçlü, ancak son 200 yıldır inançtan sapmaya başladığı yozlaşma yüzünden bugün bu durumda bulunduğunu kaydetti. Mustafa Güçlü, Türk devletlerinin tarih sahnesinde 4 kırılmadan geçtiğini anımsatarak, bunların Ergenekon'dan çıkış, Moğol istilası, Timur yenilgisi ve Osmanlı'nın son yüzyılı olduğunu aktardı. İlk üç kırılmanın maddî olmasından dolayı hemen atlatıldığını ve ardından büyük başarıların sağlandığını vurgulayan Mustafa Güçlü, ancak son 200 yıldır yaşanan kırılmanın manevî olduğunu ve Türk aydınının da post-modern mankurtlaşmayı beraberinde getirdiğini söyledi.

Mankurtlaşan aydın kesiminin yanında toplumun inanç değerlerinin ayakta kalması ve devam ettirilebilmesi için az da olsa gerçek aydın sınıfının da bulunduğu işaret eden Mustafa Güçlü, bunlardan bir tanesinin de yarım asırdır inancı, devleti ve milleti için yılmadan çalışan Mehmet Ali Uz olduğunu açıkladı.

DOSTLARI MEHMET ALİ UZ'U ANLATTI

Mustafa Güçlü'nün açılış konuşması- nın akabinde dostlarının Mehmet Ali Uz ile ilgili konuşmalarına geçildi.

İlk olarak rahatsızlığı nedeniyle İzmir'de bulunan Prof. Dr. Saim Sakaoglu ile yine il dışında bulunan Araştırmacı - Yazar Ahmet Uçar'ın mesajları Atiye Nazlı tarafından okundu.

AHMET KÖSEOĞLU
(TYB Konya Şube Başkanı)

Mehmet Ali Uz'u 1990'lı yıllarda tanıdım. Kaygılı bir insandı; dini, vatani, milleti ve sanatı için kaygılıydı. Çünkü yaşadığı dönemde o kadar kaygısız insan vardı ki; bütün bunlara inat kaygılıydı. Ömrünün büyük bölümünü çok hayırlı, faydalı hizmetlerle geçirdi. Bunun göstergesi de bu salonun doluluğudur.

PROF. DR. HAŞİM KARPUZ
(SÜ Öğretim Üyesi)

Mehmet Ali Uz'un Türk kültürü, tarihi ve sanatına hizmeti Hakk'a hizmet olarak gördüğünü biliyoruz. İçinde yaşadığı toplumu aydınlatmak için bir öğretmen gibi çalışmıştır. Çok iyi bir gazeteci, yazdığı biyografi yazılarıyla örnek bir araştırmacıdır. Hâlen yayımı artan başarılarla devam eden **Akademik Sayfalar** başlı başına bir kültür hazinesidir ve Konya kültür hayatında önemli bir boşluğu dolduruyor.

YRD. DOÇ. DR. HASAN ÖZÖNDER (SÜ
Emekli Öğretim Üyesi)

Çok yönlü bir kristal avize gibi birçok

yönden insanlara ilim ve irfan bilgileri sunan avizedir. Ömrünü her safhasında eliyle, kalemiyle, yaşayışı ve şahsiyetiyle milletine adadı. Işık yaymanın iki yolu vardır; biri kandil olmak, diğeri ışığı yansıtan ayna... O hem kandil hem de ayna görevini en iyi şekilde yerine getirdi.

DR. KAMİL UĞURLU
(Araştırmacı-Yazar)

Sınıf arkadaşlarıyla edebiyat dergisi çıkarıyordu. Lise cenahında ise onların rakibi bir dergi vardı. İki dergi birbirine rakipti. Hasım değil, rakipti. Seviyeli, tatlı ve amansız bir rekabet vardı. Mehmet Ali Uz, her zaman elinde dokümanlar araştırma yapıyordu. Bu dokümanları herkesle paylaşıyordu.

SABRİ PİŞKİN
(Yeşilay Derneği Konya Şube Başkanı)

Yazdığı kitapları bana imzalarırken 'kadim dostum' diye yazan Mehmet Ali Uz ile yarım asrı aşkın dostluğumuz devam ediyor. Okul yıllarında istekli ve azimli olması onu bugünlere getirdi. Bugüne kadar hayatını hep üreterek geçirdi. O, sadaka-i carie adamıdır.

HALİT GÜLER
(Emekli Diyanet İşleri Başkanı Yard.)

Avukatlık mesleğinin yanında yazar ve araştırmacı kimliğiyle de tanınan değerli dostum Mehmet Ali Uz'u anlatmak

hem kolay hem de zor. Ayrıca bu tür programların yaygınlaşması gerekiyor. Biz genellikle ölenlerin arkasından programlar düzenleriz ama şimdi yanımızda bulunan değerli dostumuzu anmak daha güzel.

HASİP ŞENALP (Eski Konya Barosu Başkanı)

Mehmet Ali Uz, ilerlemiş yaşına rağmen Konya Barosu'nun yüz yıllık tarihini yazdı. Hiç üşenmeden, birçok kütüphaneye gitti ve araştırmalar yaptı. Bilgileri toplayarak Konya Barosu'nun tarihini yazdı.

MUSTAFA ARSLAN (Merhaba Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni)

Gazete olarak spor ve iş dünyası da olmak üzere birden çok ek yayın ediyoruz ama Mehmet Ali Uz'un hazırladığı Akademik Sayfalar ciddi memnuniyet getirdi. Akademik Sayfalar, özel okurları ile yurt

içi ve dışından ciddi olarak takip ediliyor. Akademik Sayfalar ekibi, akademik olmakla medrese ve üniversite hüviyeti taşıyor.

TORUNU 'DEDEME' ŞİİRİNİ OKUDU

Konuşmaların devam eden bölümünde Konya Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Sefa Özdemir ve İl Kültür ve Turizm Müdürü Mustafa Çıpan birer konuşma yaptı. Mehmet Ali Uz'un ailesi adına kızı duygularını aktarırken, torunu Dilara Kaya da 'Dedeme' isimli şiirini davetliler için okudu.

PLAKET VE BERAT TAKDİM EDİLDİ

Konuşmaların ardından plaket ve berat takdim törenine geçildi. İlk olarak Konya Sivil Toplum Kuruluşları İcra ve İstişare Heyeti Başkanı Latif Selvi, Mehmet Ali Uz'a onursal başkanlık unvanını takdim etti. Ardından Konya Aydınlar Ocağı'nın Şeyhül Muharririn beratı Sefa Özdemir tarafından Uz'a verildi.

VEFA DUYGUSU OLMAYAN TOPLUMLAR DEĞER YETİŞTİREMEZ

Bu konuşmalarla berat ve ödül takdimlerinin ardından kürsüye gelen Mehmet Ali Uz, toplumdaki en ulvi duyguların başında vefa duygusunun yer aldığına işaret ederek, "Vefa duygusu olmayan, kadir kıymet bilmeyen toplumlar değer yetiştiremez. Değer yetiştiremeyen toplumlar da uluslararası camiada kıymetleri olmaz" dedi. Mehmet Ali Uz, gecenin düzenlenmesinden ve Akademik Sayfalar'ın hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkür etti.

Toplumların millî ve manevî kültür değerleri ile yaşayacağını, yine bu değerleri ile ayakta kaldığını anlatan Mehmet Ali Uz, aydın insanların vatan ve milletlerine, yeni yetişen nesillere borçları olduğunu, kendisinin de borcunu ödemeye çalıştığını söyledi.

